

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl: I Sayı: 37 20 Temmuz 1966 Fiatı: 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: ATTİLÂ AŞUT
Sorumlu Yönetmen: ERDOĞAN GÖNÜLLER
Yönetim Yeri: Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3
Yazışma adresi: P. K. 80 - TRABZON
Baskı: "Hâkimiyet" Basımevi

ASIL DÜŞMAN AMERİKA'DIR!

«AMERİKA'YA KARŞI PASİF DİRENME SAVAŞI»na KATILINIZ!

TÜRKİYE İşçi Partisi, bütün melanetiyle yurdumuza göz diken Amerika'ya karşı «pasif direnme savaşı» açmıştır. T.İ.P. Genel Başkanı M. Ali Aybar, Mersin'de yaptığı konuşma ile bu savaşın gerekçesini açıklamıştır. Aşağıda, bu önemli konuşmanın özetini sunuyoruz:

«C.H.P. iktidarının 1947 — 1948 yıllarında Amerika ile imzaladığı ikili anlaşmalar egemenlik haklarımızda ilk gediği açmıştır. Atatürk politikasından bu ilk geri dönüşten sonra, devrik D.P. iktidarının gittikçe daha geniş ölçüde verdiği tavizler sonunda, bugün Türkiye'miz yeniden bağımsızlığını kazanmak durumunda bulunuyor. İkinci Millî Kurtuluş Savaşı şartları içinde yaşıyoruz. Düşman, dost ve yardım maskesiyle içimize girmiş olan ve bugün iç işlerimize pervasızca karışan Amerikadır. Senatoda açıklanan casusluk belgeleri, yıllardır bu tehlikeye parmak basan Türkiye İşçi Partisi'nin hassaslığını haklı çıkarmıştır. «Türkiye'de Amerikan üssü yoktur, Amerika'lılara verilmiş imtiyaz yoktur» diyen A.P. iktidarının, bu casusluk olayı karşısında bile beklenen tepkiyi göstermemiş olması, son derece ağır bir durum meydana getirmiştir.

Millî Kurtuluş Savaşını, Amerika'ya ve onun yurdumuzdaki aracı ve ortaklarına karşı veriyoruz. Bu bir gerçektir. Ve hiç kimse bu gerçeği inkâr edemez. Bundan iki sonuç çıkar: Birincisi, halk uyarılıp teşkilâtlı şekilde harekete getirilmeden, kurtuluş savaşının yürütülemiyeceğidir. Halkın canla başla mücadeleye atılması için, yeniden kazanılacak Millî Bağımsızlıkla beraber, sömürü düzeninin bütün haksızlıklarının, bütün ıstıraplarının da son bulacağına inanması gerekir. İkincisi de Amerika'yı memleketimize çağırmış, ona tavizler vermiş olanların bu savaşa önderlik edemiyecekleridir. Bu gibiler, büyük basiretsizliklerinin önce hesabını vermek durumundadırlar. İkinci Millî Kurtuluş Hareketinin kutsal bayrağını, tehlikeyi ta 1947'de işaret etmiş olanlar ve kurulduğu günden beri bu yolda savaşan Türkiye İşçi Partisi taşımaktadır. İlerlememiz, hızla kalkınmamız, Amerika'yı yurdumuzdan çıkarmaya ve Türkiye'mizde bundan böyle ne Amerikan ne Rus, ne herhangi bir başka devletin nüfûz sahibi olmasına asla meydan vermemeğe bağlıdır. Bu da ancak emekçi halkımızın dış ve iç sömürücülerin nüfûz ve etkilerine kesinlikle son vermesine, yani demokratik sosyalizmi kendi elleriyle kurmasına bağlıdır. Geri kalmış Türkiye'nin Millî Kurtuluş Savaşı şartları içinde bulunması, fukara emekçi halkımızın bağımsızlıkla birlikte sosyalizmi de kurmasını zorunlu kılıyor. Meselenin önce Millî Kurtuluş, sonra sosyalizm şeklinde konması, temelden yanlıştır. Ve bize her iki dâvayı da kaybettirir.

Amerika'yla imzalanmış İkili Anlaşmalar, egemenlik haklarımızla bağdaşmadığı ve millî güvenliğimizi de tehdit ettiği için vakit geçirilmeden fesh edilmelidir. Bunların çoğu ve en ağırları vatan hayınlığı en yüksek 15 hâkimin hükme bağladığı kimseler tarafından imzalanmıştır. Üstelik bunların çoğu büyük Meclis'in onayından da geçirilmediği için hukuk bakımından sakattır ve de halkımızdan gizlenmiştir. Egemen, bağımsız bir devlet, bir yabancı devlete kendi ülkesinde devamlı ittifaklar, imtiyazlar veremez. Böyle bir durum, serbestçe kabul edilemiyeceği için, maddî ve manevî bir baskı sonucunda meydana gelmiş demektir. Ve hukuk bakımından yok sayılmak gerekir. Demek oluyor ki; egemenlik haklarımızla bağdaşmayan ve millî güvenliğimizi tehdit eden İkili Anlaşmalara ve öteki milletler arası ittifaklara, devletler hukuku kurallarına göre son vermek durumundayız. Halkımızın uyanıklığı, hükûmeti bu yolda gerekeni derhal yapma eğilimine sokacaktır.

İkinci bir yol da şudur: Halkımız, yurdumuzdaki Amerika'lılarla her türlü münasebeti keserek onları tecrit etmek suretiyle yurdumuzu terke mecbur edebilir. Etmelidir. Edecektir. Hiçbir vatandaşımız Amerikalı'ların yanında çalışmamalıdır. Amerikalı ile hiçbir alış-verişte bulunmamalıdır. Amerika'lıdan hizmet kabul etmemeli Amerika'lıya yardım etmemelidir. Bu pasif direniş, Millî Kurtuluş Hareketimizin ilk adımı olmalıdır. Ve de olacaktır. Türkiye İşçi Partisi, bugünden itibaren Amerika lı'ya karşı pasif direniş savaşı açıyor. Ve resmî görevliler dışında bütün vatandaşları, bu savaşa katılmaya çağırıyor.»

BERAAT ETTİK

24. sayımızda yayımladığımız bir şiirden dolayı hakkımızda açılan dâva, Toplu Basın Mahkemesinde beraatle sonuçlanmıştır. Dâva konusu olan şiirin bütünü ile şiir hakkında bir açıklamayı arka sayfamızda bulacaksınız.

"SAVAŞ"

"Meşin Kaplı Kitap„ Üstüne

BİR bölümünü 24. sayımızda yayımladığımız için hakkımızda dâva açılan Nâzım Hikmet'in "Meşin Kaplı Kitap„ adlı şiirinin bütününü — dâva beraatimizle sonuçlandığı için — okurlarımıza sunuyoruz.

Aşağıda okuyacağınız şiir, 1921 yılında yazılmıştır. Dünyanın o yıllardaki durumunun bir fotoğrafı, panoraması sayılır. 1921'lerde gelişmiş uluslar, geri kalmış uluslar üzerindeki baskılarını arttırmışlardır. Bu arada Türkiye de batılı emperyalistler tarafından bölüşülmeye kalkışılmıştır. Şiirde, geri kalmış ulusları siyasal ve ekonomik baskıları altında tutan uluslardan «Efendi» sömürülen uluslardan da «Köle» diye söz açılmaktadır. Nitekim emperyalizme karşı ilk büyük savaşı veren Atatürk de «Ezilen uluslar, birgün ezenleri yok edecektir» diyerek, ezilmiş ulusların var olduğunu göstermiştir.

Bugün de yeryüzün de aynı durum yok mu? Bir yanda bağımsızlıklarını kazanmak için savaşan az gelişmiş ülkeler, öte yanda onları sömüren emperyalist devletler... Şiir, en son dize ile özetleniyor: «İşleyen - Dişler». Yani «çalışan yer».

Şiirin küçük bir bölümünü «SAVAŞ»ta yayımladığımız zaman; sanattan, tarihten, iktisattan haberi olmayan bir kısım çevrelerin tepkisiyle karşılaşmıştık. Hattâ Trabzon'da «okur — yazarlığı» bile tartışma konusu olan bir yazar kırıntısı, bizim «başları ezilmesi gereken zehirli yılanlar» olduğumuzu söyliyerek adalete baskı yapmaya kalkışmıştı. Oysa «çalışan yer» gerçeğine karşı çıkmak, «çalışan yemez», ya da «çalışmayan yer» anlamına gelmez mi?

Çalışmadan yiyip, çalıştırdıklarına zırnık koklatmayanlar, varsın bize «yılan» desinler. Zaman, kimin ne olduğunu gösterecektir.

"SAVAŞ„

MEŞİN KAPLI KİTAP

Yaldızlı meşin kabı
Parçalanmış kitabı,
Ay altında dün gece
Deli bir derviş gibi
Mumu sönmüş, rahlesi yere devrilmiş gibi
Okudum saatlerce...

Yaldızlı meşin kabın
Parçalanmış koynunda uyuklıyan kitabın,
Çevirdikçe küf kokan her sarı yaprağını
Sandım ki eşiyorum bir mezar toprağını
İnce el yazıları canlandı birer birer.

Masallarda çizilen yüzleri gösterdiler:
İblis bir yılan oldu, Âdem Havva'ya kandı,
Kardeşini öldüren lânetli ruhu gördüm.
Koca tahta bir gemi ummanlarda çalkandı.
Ufuklardan güvercin bekliyen Nuh'u gördüm.

İsmail'in topuğu kumdan çıkardı zemzem.
Turu Sina'da Musa kaldırdı kollarını
Asasını vurunca yarıldı Bahri Kulzem
Buldu Ben-i İsrail Kudüs'ün yollarını.
Zekeriya zikrini
Bir sonsuz aha verdi,
Doğdu İsa, bikrini
Meryem Allaha verdi.
Kureyşi Muhammed'e kucak açtı Medine,
Bir ateş mezar oldu Kerbelâ Hüseyin'e...

Sayıfalar döndükçe bunlar hep birer birer
Doğrulup devrildiler,
Ay battı güneş doğdu,
Kalbimde ateş doğdu,
Yaldızlı meşin kabı
Parçalanmış kitabı
Varsın gömülsün diye bir ebedî uykuya
Attım kör bir kuyuya...

***

Yazık, yazık bize ki asırlarca aldandık!...
Karanlıkta çizilen izleri görmek için
Görüp yüzsürmek için,
Yazık, yazık bize ki bir çırağ gibi yandık...
Ne gökten necat geldi, ne bir parça merhamet,
Çalışan esirlerdi, İsa, Musa, Muhammet.
Sade bir satır dua, bir tütsü buhur verdi
Masal cennetlerinin yollarını gösterdi,
Ne beş vaktin ezanı, ne Anjelüs çanları
Zincirden kurtarmadı yoksul çalışanları
Yine biz köleleriz, efendilerimiz var,
Yine her mel'un taşı yosunlanmış bir duvar
Esir — efendi diye koymuş ta adlarını,
İki bahta ayırmış arzın evlâtlarını.
Efendi işletiyor, esir işliyor yine.
Yine efendilerin gümüşlü sofrasından
Kar gibi ekmeğinden, şarap dolu tasından
Kırıntı, artık bile düşmüyor işliyene.
Yine biz esir geçen her günün akşamında
Eve sade bir lokma ekmek getiriyoruz.
Gece yağmur inlerken evimizin damında,
Isınabilmek için güneşi bekler gibi
Birbirine sokulan hasta köpekler gibi
Yırtık yorganımızın altında titriyoruz.
Çiftimiz, balyozumuz, sonsuz çalışmamızla,
Asırlardır bağrında inliyen kazmamızla
Heyecana geldi de kara toprağın kalbi,
Kendini teslim eden taze bir kadın gibi
Çiçeklerle donandı dünya isimli ağaç.
Biz bu ağacımızın dibinde ölürken aç,
Efendiler gösterip sırıtan dişlerini
Birer birer topluyor bütün yemişlerini...

Efendiler, ağalar, evliyalar, keşişler
Ebedî karanlığın boğulsun kollarında.
Artık temiz ruhların aydınlık yollarında
Sade bir din, bir kanun, bir hak :
İşliyen — dişler...